आरुरोह रथं शौरेः सत्यभामाऽथ भाविनी। स्मयित्वा तु यदुश्रेष्ठो द्रौपदीं परिसान्त्वय च।
उपावर्त्त्य ततः शीघ्रैर्हयैः प्रायात् पुरं स्वकं। १४०४०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्व्वणि सत्यभामाकृष्णगमने चतुस्त्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३४ ॥ समाप्तञ्च द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्व्व ॥

अथघोषयात्रापर्व्व ॥ १० ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ एवं वने वर्त्तमाना नराग्र्याः शीतोष्णवातातपकर्षिताङ्गाः। सरस्वतीमाद्य वनञ्च पुण्यं ततः परं किमकुर्व्वन्त पार्थाः।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सरस्वतीमाद्य तु पाण्डुपुत्त्रा जनं समुत्सृज्य विधाय वेशं। वनानि रम्याण्यथ पर्व्वतांश्च नदीप्रदेशांश्च तदा विचेरुः।

तथा वने तान् वसतः प्रवीरान् स्वाध्यायवन्तश्च तपोधनाश्च। अभ्याययुर्व्वेदविदः पुराणास्तान् पूजयामासुरथो नराग्र्याः।
ततः कदाचित् कुशलः कथासु विप्रोऽभ्यगच्छद्भुवि कौरवेयान्। स तैः समेत्याथ यदृच्छयैव वैचित्रवीर्य्यं नृपमभ्यगच्छत्।
अथोपविष्टः प्रतिसत्कृतश्च वृद्धेन राज्ञा कुरुसत्तमेन। प्रचोदितः संकथायाम्बभूव धर्म्मानिलेन्द्रप्रभवान् यमौ च। १४०४५
कृशांश्च वातातपकर्षिताङ्गान् दुःखस्य चोग्रस्य मुखे प्रपन्नान्। ताञ्चाप्यनाथामिव वीरनाथां कृष्णां परिक्लेशगुणेन युक्तां।
ततः कथास्तस्य निशम्य राजा वैचित्रवीर्य्यः कृपयाऽभितप्तः। वने तथा पार्थिवपुत्त्रपौत्त्रान् श्रुत्वा तथा दुःखनदीं प्रपन्नान्।
प्रोवाच दैन्याभिहतान्तरात्मा निःश्वासवातोपहतस्तदानीं। वाचङ्कथञ्चित् स्थिरतामुपेत्य तत्सर्व्वमात्मप्रभवं विचिन्त्य।
कथन्नु सत्यः शुचिरार्य्यवृत्तो ज्येष्ठः सुतानां मम धर्म्मराजः। अजातशत्रुः पृथिवीतले स्म शेते पुरा राङ्कवकूटशायी।
प्रबोध्यते मागधसूतपूर्व्वैर्नित्यं स्तुवद्भिः स्वयमिन्द्रकल्पः। पतत्रिसंघैः स जघन्यरात्रे प्रबोध्यते नूनमिडातलस्थः। १४०५०
कथन्नु वातातपकर्षिताङ्गो वृकोदरः कोपपरिप्लुताङ्गः। शेते पृथिव्यामतथोचिताङ्गः कृष्णासमक्षं वसुधातलस्थः।
तथाऽर्जुनः सुकुमारो मनस्वी वशे स्थितो धर्म्मसुतस्य राज्ञः। विदूयमानैरिव सर्व्वगात्रैर्ध्रुवं न शेते वसतीरमर्षात्।
यमौ च कृष्णाञ्च युधिष्ठिरञ्च भीमञ्च दृष्ट्वा सुखविप्रयुक्तं। विनिश्वसन् सर्प इवोग्रतेजा ध्रुवं न शेते वसतीरमर्षात्।
तथा यमौ चाप्यसुखौ सुखार्हौ सम्मृष्टरूपावमरौ दिवीव। प्रजागरस्थौ ध्रुवमप्रशान्तौ धर्म्मेण सत्येन च वार्य्यमाणौ।
समीरणेनाथ समो बलेन समीरणस्यैव सुतो बलीयान्। स धर्म्मपाशेन सितोऽग्रजेन ध्रुवं विनिश्वस्य सहत्यमर्षं। १४०५५
स चापि भूमौ परिवर्त्तमानो बधं सुतानां मम कांङ्क्षमाणः। सत्येन धर्म्मेण च वार्य्यमाणः कालं प्रतीक्षत्यधिको रणेऽन्यैः।
अजातशत्रौ तु जिते निकृत्या दुःशासनो यत्परुषाण्यवोचत्। तानि प्रविष्टानि वृकोदराङ्गं दहन्ति कक्षाग्निरिवेन्धनानि।
न पापकन्ध्यास्यति धर्म्मपुत्त्रो धनञ्जयश्चाप्यनुवर्त्स्यते तं। अरण्यवासेन विवर्द्धते तु भीमस्य कोपाग्निरिवानिलेन।
स तेन कोपेन विदह्यमानः करं करेणाभिनिपीड्य वीरः। विनिश्वसत्युष्णमतीव घोरं दहन्निवेमान्मम पुत्त्रपौत्त्रान्।
गाण्डीवधन्वा च वृकोदरश्च संरम्भिणावन्तककालकल्पौ। न शेषयेतां युधि शत्रुसेनां शरान् किरन्तावशनिप्रकाशान्। १४०६०
दुर्य्योधनः शकुनिः सूतपुत्त्रो दुःशासनश्चापि सुमन्दचेताः। मधु प्रपश्यन्ति नतु प्रपातं यद्द्यूतमालम्ब्य हरन्ति राज्यं।
शुभाशुभं कर्म्म नरो हि कृत्वा प्रतीक्षते तस्य फलं स्म कर्त्ता। स तेन मुह्यत्यवशः फलेन मोक्षः कथं स्यात् पुरुषस्य तस्मात्।